

Hồi 572

Vô hồi chi thế

Lưu Dụ tiếp lấy trà nóng Nhậm Thanh Thị dâng lên, nhấp hai ngụm, đặt lên tiểu kỷ bên cạnh.

Nhậm Thanh Thị từ từ quỳ xuống trước mặt gã, sau đó chui vào lòng gã, ôm chặt lấy hông gã, nói một cách mẫn nguyện: “Không ngờ Lưu gia mau đến gặp thiệp thân như vậy, Thanh Thị thật rất vui mừng”.

Lưu Dụ nảy sinh cảm giác thư thái, từ mặt trời lên tới mặt trời lặn, gã bận bịu đến mù trời mịt đất, bị bức đi xử lý chiếu lệnh văn thư vô cùng vô tận, công tác nặng nề làm cho gã hít thở không nổi, nhưng lúc Nhậm Thanh Thị chui vào lòng, tất cả mọi phiền não liền quét sạch hết.

Gã biết rõ mình không những mê luyện nhục thể động hồn của ả, ỷ lại vào ả để nắm bắt tâm trạng và động tĩnh của cao môn Kiến Khang, còn sinh ra tình cảm với ả. Đã từng có một lúc gã khinh ghét oán hận ả, nhưng giờ phút này chỉ còn lại tình yêu nóng bỏng, đây là sự phát triển thuở ban đầu mới quen ả hoàn toàn không ngờ tới.

Mỗi lần ở chung với ả, gã gắng hết sức không nghĩ tới Giang Văn Thanh, theo hiệu lực kỳ diệu “kiểu Lý Thục Trang” mà Nhậm Thanh Thị không ngừng phát huy, cảm giác có lỗi vì gã che giấu Giang Văn Thanh mà đến cũng dần dần giảm bớt.

Gã càng lúc càng rõ, muốn đứng vững ở vị trí của gã, phạm chuyện gì có lợi cho gã cũng đều không thể cự tuyệt.

Nhậm Thanh Thị như con mèo uớt nằm phục trong lòng gã, dịu dàng thốt: “Thủ pháp Lưu gia ứng phó Tạ Hồn cao minh vô cùng, hiện tại thế tộc Kiến Khang ai ai cũng coi trọng Lưu gia, biết Lưu gia xử sự đãi người rất có đường lối, cho dù có quan hệ đặc thù như Tạ Hồn với Lưu gia, làm quá mức mà Lưu gia đã vạch ra, Lưu gia cũng không tha thứ cho hắn”.

Lưu Dụ kinh ngạc: “Tin tức không ngờ truyền bá mau như vậy sao?”.

Nhậm Thanh Thị đáp: “Lưu gia không phải thông qua miệng Vương Hoàng mà phát lời cảnh cáo với cao môn Kiến Khang sao! Chỉ cần đầu tiên truyền bá trong hẻm Ô Y, chưa tới một ngày đã truyền khắp đám cao môn Kiến Khang, huống hồ hiện tại không có ai không để ý kỹ tới Lưu gia, tin tức còn lan nhanh hơn trước nữa”.

Lưu Dụ hỏi: "Tạ Hồn có phản ứng gì?".

Nhậm Thanh Thị đáp: "Tạ Hồn có phản ứng gì thì không ai biết, nhưng đợt sóng này chưa lắng lại tới đợt sóng khác, có một lời đồn gián tiếp quan hệ đến Lưu gia lại đã thoát ra".

Lưu Dụ thất thanh: "Cái gì?".

Nhậm Thanh Thị hỏi: "Tổng đại ca có phải đã đi không?".

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Nàng làm sao mà biết nhanh như vậy?".

Nhậm Thanh Thị đáp: "Lời đồn chính là có liên quan đến Tổng đại ca, nói Tổng đại ca bất mãn với chuyện chàng làm, cảm phần bỏ đi".

Lưu Dụ đôi mắt sát cơ rùng rục, hần học thốt: "Lại là tên tiểu tử Tạ Hồn đó, hần không phải chán sống rồi sao?".

Nhậm Thanh Thị hỏi: "Lưu gia khẳng định là do Tạ Hồn đồn đại?".

Lưu Dụ đáp: "Ngoại trừ hần ra, còn ai biết nữa? Cũng chỉ có hần mới đi làm chuyện ngu xuẩn như vậy".

Nhậm Thanh Thị thốt: "Hần đang thăm dò Lưu gia".

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Thăm dò ta?".

Nhậm Thanh Thị giương đôi mắt đẹp, ngược đầu nhìn gã, dịu giọng: "Hần đang thăm dò xem Lưu gia có phải làm theo lời nói không, nếu Lưu gia thoái rụt, hần liền có thể văn hồi thể diện, cũng có thể làm giảm uy danh của Lưu gia".

Tiếp đó lại nói: "Kiến Khang là chốn thị phi dễ tai bay vạ gió, tình huống kiểu này đặc biệt kịch liệt trong cao môn, người của cao môn đại tộc tầm nhìn hẹp hòi, chuyện xa bọn chúng nhìn không tới, thích nhất là châm chọt khuyết điểm của người ta trước mắt, rồi bịa đặt ra đến vô hạn. Tạ Hồn tập nhiễm thứ phong khí bất lương đó, hiểu biết chơi loại thủ đoạn này nhất".

Lưu Dụ xem chút đã phá miệng mắng lớn, may sao không dính dấp tới Vương Đạm Chân, cho nên vẫn có thể đè nén lửa giận trong lòng, trầm giọng: "Ta nên làm gì?".

Nhậm Thanh Thị dựa cằm lên bộ ngực chắc nịch của gã, nghiêm chỉnh thốt: "Rất dễ! Trực tiếp đem Tạ Hồn giải ra Thạch Đầu thành, bắt chấp hần giải thích thế nào, nói với hần rằng hần đã phạm vào sai lầm lần thứ nhì, nếu dám tái phạm, lập tức chém đầu hần, xem hần sao này còn dám gây tội với chàng không?".

Lưu Dụ thờ người: “Nhưng ta làm sao mà đối diện với Đạo Uẩn phu nhân đây? Nếu bà ta vì chuyện này mà bệnh tình càng trầm trọng, Lưu Dụ ta chết vạn lần cũng không hết áy náy”.

Nhậm Thanh Thị thở dài: “Nếu chàng mềm lòng về chuyện này, nào khác gì hại Tạ Hồn”.

Lưu Dụ cười khố: “Chuyện Tạ Hồn phạm phải lần này, nói lớn thì không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng tựa hồ vẫn chưa đến mức đem hấn ra nghiêm khắc cảnh cáo”.

Nhậm Thanh Thị thốt: “Tạ Hồn dám tản bá lời đồn, hiển nhiên là hấn không coi lời cảnh cáo Lưu gia thông qua Vương Hoằng phát ra ra gì. Thiếp thần biết Lưu gia không muốn giết hấn, không phải vì có hảo cảm gì đối với hấn, mà là vì niệm tình Tạ gia. Bất quá Lưu gia cũng phải nghĩ tới phòng lụt lội cần phải lo trước khi nước dâng, Lưu gia nếu có thể cho tiểu tử đó biết rõ tâm ý của Lưu gia sớm, tương lai không còn cần phải đối diện nan đề như vậy”.

Lưu Dụ trầm ngâm một hồi lâu, thở dài: “Ta thật làm không được. Sợ nhất là hấn không lâu sau lập tức phạm sai sót lần ba, ta sẽ không còn đường chọn lựa nữa”.

Nhậm Thanh Thị thốt: “Có lẽ là Tạ Hồn nhất định muốn đi con đường đối lập với Lưu gia đó! Đừng nói tới hấn nữa! Thiếp thần muốn Lưu gia sủng ái thiếp thần, mọi sự khác không trọng yếu nữa”.

Lưu Dụ thầm thở dài một hơi, trong lòng gã biết lối nhìn của Nhậm Thanh Thị là đúng, khố là gã thật không dám làm cho Tạ Đạo Uẩn bị kích động nữa, sợ bà chịu không nổi.

Gã có cần đi nói chuyện hòa hảo một lần với Tạ Hồn không?

- o O o -